

MIRKO ŠUBIC (1900 – 1976)

Mirko Šubic, nedvomno najzaslužnejši za začetke in razmah sodobnega restavratorstva na Slovenskem, se je rodil 8. junija 1900 v Ljubljani kot najmlajši med šestimi otroki. Izhaja iz znane rodbine podobarjev in slikarjev Šubicev.

Šolal se je v Ljubljani, kjer je 1918. leta maturiral. Nato je študiral slikarstvo na Münchenski akademiji, kjer sta ga poučevala Franz von Stuck in Karl J. Becker – Gundhal. Študij je nadaljeval v Pragi pri profesorjih Vlahu Bukovcu, Jakubu Obrovskemu in Vojtechu Hynaisu ter sklenil v Dresdnu, kjer sta ga učila Ferdinand Dorsch in Max Feldbauer. Slednji je zaslužen, da se je Mirko Šubic lotil temeljitega študija slikarske tehnologije in restavratorstva.

Med svojim dolgoletnim pedagoškim delom (1923 – 1976) je najprej poučeval *figuralno in dekorativno risanje, plastično anatomijo in oblikoslovje* na zasebni umetniški šoli Probuda nato *risanje in opisno geometrijo* na Tehnični srednji šoli v Ljubljani. Bil je pobudnik ustanovitve in prvi ravnatelj Šole za umetno obrt, današnje Srednje šole za oblikovanje in fotografijo. Poučeval je *plastično anatomijo in nauk o barvah*.

Leta 1950 je sodeloval pri ustanovitvi in bil imenovan za vodjo Restavratorskega oddelka pri Zavodu za spomeniško varstvo LRS. Naslednje leto je bil izvoljen za izrednega profesorja na Akademiji upodablajočih umetnosti, kjer je poučeval *anatomijo, opisno geometrijo in perspektivo*. Zaradi pomanjkanja profesorjev pa še *metodiko likovnega pouka in pedagogiko*. Nekaj let je honorarno vodil restavratorsko delavnico v Mariboru.

Leta 1954 se je zavzel za ustanovitev podiplomskega študija konserviranja in restavriranja likovnih umetnin na Akademiji za upodablajoče umetnosti v Ljubljani, ki ga je vodil vse do upokojitve 30. septembra 1973. Od leta 1960 pa do 1976 je poučeval še predmet *restavratorstvo in preparatorstvo* na Oddelku za umetnostno zgodovino Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani.

Ukvarjal se je predvsem z restavriranjem slikarskega patrimonija, a je ob slikarjih skrbel tudi za izobraževanje restavratorjev kiparjev. Dve mandatni obdobji (1963 – 1967) je bil rektor Akademije za likovno umetnost v Ljubljani in nato eno mandatno obdobje njen prorektor (1967 - 1969).

Da bi sledil razvoju restavratorstva, je študijsko potoval v znana restavratorska središča po Evropi: na Dunaj, v Bruselj, Amsterdam, Rim, Neapelj, Krakov, Torunj, Varšavo in v Dresden. Sodeloval je pri znamenitem mednarodnem restavratorskem projektu na cerkvi sv. Sofije v Ohridu. V Sloveniji je vodil nekaj zelo odmevnih projektov od katerih naj omenim le posega na stenskih slikah v cerkvi sv. Trojice v Hrastovljah in na monumentalni poslikavi Viteške dvorane v brežiškem gradu. Za slednje je s sodelavci prejel Trdinovo priznanje. Opravil pa je obilo dela na slikah na platnu in pripravil odmevne razstave restavriranih del. Izjemno bogat je tudi njegov umetniški opus na področju slikarstva, grafike in ilustracije.

Za svoje delo je prejel vrsto priznanj in nagrad med drugim: red dela 2. stopnje, red zaslug za narod s srebrno zvezdo ter red dela z rdečo zastavo. Umrli je v Ljubljani 14. oktobra 1976, pokopan pa je v družinski grobnici v Škofji Loki.

Ivan Bogovčič